

MRTVÁ MINULOST

Forenzní vyšetřování Diany Fallonové

BEVERLY CONNOR

TALPRESS

Beverly Connor

MRTVÁ MINULOST

*Forenzní vyšetřování
Diany Fallonové*

TALPRESS

Copyright © 2007 by Beverly Connor
Translation © 2012 by Jan Krejčí
Cover © 2012 by Trilabit Praha

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-479-6

Zacharymu, Willovi a Cassidymu

PODĚKOVÁNÍ

Můj velký dík směřuje mé vydavatelce, Anne Bohnerové z NAL, do Winterville v Georgii k tamějšímu policejnímu náčelníkovi Eriku Pozenovi, který mě zasvětil do problematiky tajných metamfetaminových laboratoří, a k Judy Iakové a Diane Trapové za jejich moudré rady. Všem vám děkuji.

Diana Fallonová se náhle probudila. Ještě chvíli ležela lapená někde mezi bděním a spánkem, vystrašená, protože nevěděla, kde je ani co slyšela. Snažila se zaostřit pohled. Na zdi vedle postele oranžově poblikávala zasklená fotografie loděnyky hlubinné. Diana nasála vzduch, překulila se, opřela se o loket a vyhlédla z okna svého bytu. Za třpytivým, čerstvě napadaným sněhem, jenž pokrýval zem, byly vidět siluety ojiněných stromů lemujících ulici, osvětlených zezadu nepřírozenou oranžovou září. Kolem pouličních lamp se táhly závoje kouře. Z tmavomodré noční oblohy se snášely jiskry, doplněné občasnými zvuky připomínajícími tlumené výstřely nebo vzdálený ohňostroj. V dálce šlehalý oranžové a žluté plameny a zahalovaly to, co bylo pod nimi.

Diana se posadila. Snažila se zahnat mlhu, jež jí stále ještě halila mozek. „Panebože,“ zašeptala. Na té ulici byly domy, většinou si je pronajímali studenti univerzity Bartram. Podívala se na budík, ale zjistila, že visí z nočního stolku na konci šňůry. Když ho dávala na místo, přeskočily svítící číslice z 3.06 na 3.07. *Výbuch. Muselo dojít k nějaké explozi. To ji vzbudilo.*

Diana sáhla po telefonu, uslyšela vzdálený zvuk sirén a stáhla ruku zpět. Garnett, šéf detektivů, jí zavolá, pokud ji bude potřebovat. Nepatřila do první vlny při poplachu. Stejně jako patolog a pohřební služba, i forenzní antropologové a specialisté na místo činu patřili mezi ty poslední, koho povolají – teprve až budou na místě pouze mrtví, aby vydali svědectví.

Seděla chvíli na okraji postele a pozorovala požár. Zauvažovala, jestli si má ještě lehnout a pokusit se o pár hodin spánku, ale nakonec si šla dát sprchu. Až přijde nevyhnutelné zavolání, chtěla být čilá, a usoudila, že sprcha a káva jí poslouží lépe než spánek.

Neozval se telefon, ale bouchání na dveře. Diana vyšla ze sprchy, zabalila se do županu a spěchala do obývacího pokoje. „Kdo je to?“ zavolala.

Za dveřmi se ozval ženský hlas, napjatý a váhající. „Slečno Fallonová? Jsme vaši sousedi shora.“

Diana otevřela. Stáli v nich mladí manželé zachumlaní v tmavomodrých bundách s kapucemi a na hlavě měli pletené čepičky přetažené přes uši. Žena byla těhotná.

Z Diany pod županem kapalo a ona se snažila vybavit si jejich jména. Vzpomněla si. Leslie a Shane. Bydleli tu pár týdnů, ale Diana se s nimi dosud neseznámila. Pocítila pocit viny. Ve studeném průvanu na schodišti se roztrásla.

„Ahoj,“ řekla a podívala se na Lesliino vypouklé břicho. „Potřebujete odvézt do nemocnice?“

„Ne.“ Oba vrtěli hlavou. „Jen se ujišťujeme, že všichni slyšeli oznámení o evakuaci. Policie jezdí po ulici sem a tam a upozorňuje všechny, aby tuto oblast vyklidili. Došlo k nějakému chemickému výbuchu.“ Mladá žena si při řeči kolébala břicho.

„Panebože. Děkuju vám. Jste moc hodní. Byla jsem ve sprše a neslyšela jsem...“

Odmlčela se, když se naproti přes chodbu otevřely dveře a s kufry v rukou z nich vyběhli Veda a Marvin Odellovi, její výstřední starší sousedé, a aniž by se zastavili nebo jen podívali jejich směrem, seběhli po schodech dolů. Diana a mladá dvojice se dívaly, jak utíkají. Veda měla na sobě starý králíčí kožich, jenž za ní pohlával, jako by zvířátko byla ještě živá a poháněla ji vpřed. Dianu potěšilo, že Odellovi, přes svůj zájem o smrt a zálibu v pohřbech, nijak netouží zúčastnit se svého vlastního.

Mladá dvojice se otočila k Dianě a chystala se něco říct, když

jim policejní tlampač připomněl, že by měli budovu opustit co nejdřív.

„Děkuju, že jste u mě zakleпали. Nevíte, jestli má kdo odvést domácí?“ zeptala se Diana.

„Zavolala jsem jí,“ odpověděla Leslie. „Se Shanem ji odvezeme k jejímu synovci. Slíbila, že zkontroluje lidi v přízemí.“

Diana přikývla „Co sklep?“

„Sklep?“ zeptala se Leslie.

„Někdo tam dole bydlí?“ podivil se Shane.

Diana přikývla. „Vy vyzvedněte paní domácí, já se podívám na toho člověka ve sklepe.“

Znovu uslyšeli tlampač a Leslie, celá vystrašená, se podívala na manžela, jako by mu chtěla říct, že už se zdrželi moc dlouho. Diana jim poděkovala a chvíli sledovala, jak Shane pomáhá manželce ze schodů.

Zavřela dveře a rychle se oblékla. *Chemický výbuch*, pomyslela si, když házela oblečení do sportovní tašky. *Jakou chemickou explozi můžete mít v obytné čtvrti? Únik plynu? Chemická laboratoř? Drogová laboratoř? Sakra.* Diana na ulici vídávala děti, jak si hrají nebo jezdí na kolech. Byla to čtvrť, kde v každém domě bydlelo několik studentů. Diana se rozklepala při pomýšlení na možnou katastrofu. Rychle si navlékla kabát a vyšla ze dveří, které za sebou zamkla. Dům ve starořeckém stylu, přestavěný na činžovní, byl tichý a zřejmě již prázdný. Diana vyšla pod stříšku nad vchodem podpíranou sloupy a zamkla hlavní dveře. Po ulici projížděla kolona aut s lidmi opouštějícími čtvrť. Vše probíhalo v klidu, bez hysterie. Žádné troubení nebo vztekly křik, jen proud reflektorů, které osvětlovaly vždy auto před sebou, náhrdelník aut.

Diana obešla roh domu ke vchodu do sklepa a po krátkém schodišti s kovaným zábradlím sestoupila dolů. Chystala se zaklepat, když si všimla poznámky přilepené páskou na dveře. Byla od profesora Keitha, bydlícího ve sklepe. Stálo na ní, že se evakuoval a je k zastížení ve své kanceláři v kampusu. Otočila se a pomalu se brodila sněhem ke svému autu.

Ve vzduchu byl cítit štiplavý zápach a ještě něco, z čeho jí začaly pálit oči. Zajímalo ji, co vlastně dýchá. Přes ústa si přetáhla vlněnou šálu, jako by to mohlo ty neviditelné výpary zadržet. Řinčení rozbíjeného skla bylo stále hlasitější a výbuchy plechovek s barvou, aerosolových sprejů a dalších hořlavých věcí, jež měli lidé doma, přispívaly k hluku. Zaslechla práskání připomínající žabky a rozběhla se do úkrytu. Znělo to jako přestřelka.

Doprava výrazně slábla, jenže hromadný odjezd změnil zasněženou ulici na řeku břečky. Diana se musela postavit do ledové vody, aby mohla rukama očistit přední sklo svého auta od sněhu. Než byla hotová, mrzly jí prsty na rukou i nohou. Nasedla do auta, nastartovala a pustila topení naplno. Objímala se pažemi a foukala si do dlaní. Toužila po horké kávě.

Než odrazila od chodníku, všimla si volva profesora Keitha pár metrů před sebou, z výfuku unikaly výfukové plyny. Tu zprávu musel umístit na své dveře těsně předtím, než se k nim dostala ona. Zařadila rychlost a chystala se odrazit od chodníku, když u vysokých zasněžených keřů zahlédla jakéhosi muže, jenž mířil na Keithovo volvo pistolí.

Diana popadla mobil a začala vyklepávat 911. ŽÁDNÝ SIGNÁL. *Sakra*. Znovu se podívala na volvo. Podle držení těla ten člověk vypadal jako děcko. Zbraň držel stranou jako ti grázlové v televizních seriálech. Mával s ní na auto, zřejmě se snažil Keitha donutit, aby ho pustil dovnitř. Zbraň držel v levé ruce a vypadalo to, že pravou stranu odlehčuje. Diana se pokoušela rozjet se pomalu. Zvuk jejích pneumatik protáčejších se v břečce přiměl střelce se otočit a podívat se na ni. Keith a jeho volvo se rychle vzdálili a Diana zůstala sama s mladíkem, který teď přicházel k ní, mířil na ni pistolí a krvácel.

Když se k ní tmavá postava přiblížila, Dianě se rozbušilo srdce. Pátrala uvnitř vozu a hledala zbraň. Nic. Žádná pistole, žádný nůž ani montážní páka nebo baseballová pálka. V ústech měla tak sucho, až pochybovala, že bude schopná na svou obranu použít nadávky.

Stál v jejích reflektorech a mířil na ni zbraní. Byl mladý, pokrytý sazemi a oči měl zarudlé a opuchlé, jako by plakal. Vlasy mu visely v mokrých, zmrzlých pramenech do obličeje. Na sobě měl jen flanelovou košili a džíny. Venku bylo minus pět stupňů. Měl by se třást, ale netřásl se.

V levé ruce stále držel zbraň jako ti grázlící v televizi. Pravá paže, z níž mu tekla krev, mu visela podél těla. Pokusil se ji zvednout a zamrkal, jak se zřejmě snažil potlačit bolest. Zamával na ni pistolí a trochu podklesl v kolenou, jako by se chystal poskakovat. Vypadal přitom jako děcko, když dostává záchvat vzteku. Sklonila se, pro případ, že by zbraň vystřelila. A v té chvíli si všimla, že mu chybí pravá ruka.

Šel směrem ke straně spolujezdce. *Přemýšlej rychle*. Auto se na ledě nerozjede, a i kdyby se o to pokusila, pravděpodobně by ji zastřelil. Ale i kdyby se jí to podařilo, nehodlala se nechat přinutit někam s ním jet. Nesmí ho pustit do vozu.

Její jedinou zbraní byla slova. Diana tvrdě polkla a uvolnila si krk. Tak jo, jaká slova? *Mysli rychle, sakra*. Nemohla s ním diskutovat. S těžce zraněným děckem v bolestech, které drží zbraň, se nedá diskutovat.

Co tedy? Na jaká slova bude reagovat? Už byl skoro u dveří spolujezdce, když ji něco napadlo. Musí jednat rychle.

Možná bude naslouchat tomu, co chce slyšet. Otočila klíčkem zapalování a vypnula motor, otevřela dveře u sebe a vystoupila z vozu. Málem v té břečce uklouzla. Chytila se dveří, aby neupadla. Dívali se na sebe přes zasněženou střechu auta. Mávl zbraní směrem k ní, a přitom prohrábl vrstvu sněhu na střeše vozu a rozvířil sněhové vločky. Mluvit začala, než stačil říct slovo.

„Potřebujete pomoc. Vlezte na zadní sedadlo a skrčte se, aby vás policajti neviděli.“

„Cože?“ Mrkal a vypadal zmateně. „Zastřelím vás,“ špatně artikuloval.

Výborně, pomyslela si, *asi je namol nebo zřetovaný*. „Vy dokážete řídit? Potřebujete mě, abych vás odvezla. Potřebujete pomoc.“ Dávala si pozor, aby nepoužila žádné záporny, když popisovala, co může, nebo nemůže. To se naučila od svého bývalého šéfa diplomata.

Chvíli na ni jen zíral. „Mám pistoli,“ řekl, jako by si ještě nevšimla lesklé pistole, kterou na ni mával.

Dianě cvakaly zuby – buď zimou, nebo strachem, to nevěděla. Začala pochybovat, jestli to nakonec byl tak dobrý plán. Ani se nehnul, aby nastoupil do auta.

„Jo, vidím, že ji máte. To je v pořádku. Zavezu vás někam, kde vám pomůžou.“

„Nejedu do žádné nemocnice.“ Vystrčil bradu a snažil se tvářit vzpurně, ale dařilo se mu jen vypadat uraženě.

„Znám soukromou kliniku, kde vás doktor spraví a nebude se na nic ptát.“

„Pojedu vepředu.“ Mávl zbraní směrem k autu.

„Pak vás ovšem uvidí policajti. Tam není dost místa, abyste sklouzl dolů. Vzadu je deka. Přikryjte se. Máte svou zbraň,“ dodala, jako by na ni mohl zapomenout.

Jen na ni koukal, aniž by se pohnul. Sníh zase začal padat. Na řasách se jí zachytily velké vločky. *Jen vlez do auta*. Rozhlédla

se po ulici, protože se obávala, že nějaké projíždějící auto by ho mohlo donutit k něčemu unáhlenému.

Pohnul se k zadním dveřím, zastavil se a hleděl na svou pistoli. Neobratně zápolil s klikou rukou, v níž držel zbraň. Na okamžik se domnívala, že dveře prostřelí. Zápach z hořícího domu byl stále silnější a dráždil ji v nose. Závan studeného větru jí rozhodil vlasy, které ji zaštíply v obličejí jako bičičky.

Zastrčil si pistoli za opasek, otevřel dveře, rychle vklouzl na zadní sedadlo a zavřel za sebou dveře.

Diana neváhala ani okamžik. Jakmile slyšela dveře zaklapnout, zmáčkla tlačítko ZÁMEK DVEŘÍ na dálkovém ovládní, zabouchla dveře na straně řidiče a rozběhla se. Byla teď vděčná, že předevčírem vezla na zadním sedadle tři osmileté. Dětské bezpečnostní zámky byly pořád ještě nainstalované, a než se mu ve stavu, v jakém byl, podaří přelézt na přední sedadlo, bude už ona na půl cesty přes lesík na druhou ulici, kde se to bude policajty jen hemžit.

Při útěku přes ulici dvakrát málem uklouzla. Břečka začínala namrzat. Jak čvachtala rozbředlým sněhem v polobotkách, přestávala cítit nohy. Právě míjela zaparkovanou dodávku, když ze svého auta uslyšela tlumené výstřely. *Krucifix, bylo to nové auto*, pomyslela si a snažila se dostat do úkrytu. Klouzání ustála za dodávkou. Ozvalo se několik dalších výstřelů doprovázených zvukem tříštícího se skla. Na okamžik si nebyla jistá, jestli je to střelba v jejím autě, nebo hluk a praskání ohně v domě hořícím v sousední ulici.

Kouř z požáru stále houstl. Diana si přetáhla límec přes ústa, zhluboka se nadechla a běžela přes nejbližší dvůr kolem sněhuláka. Zastavila se v úzké uličce a opřela se o zeď domu. Koutkem oka zahlédla blikající modré světlo na ulici, odkud právě utekla. Otočila se a utíkala zpět, směrem ke světlu, tak rychle, jak jí to po kotníky hluboký sníh dovozoval.

Pokud šlo o jednorukého kluka s pistolí, cítila se celkem bezpečně. Byla tma a ona pochybovala, že by dokázal zvnitřku auta cokoliv trefit. Jestli má prázdný zásobník, což, jak předpo-

kládala, měl, pak bude mít problém jednou promrzlou rukou znovu nabít. Proč by ji vůbec chtěl zastřelit? Pro jistotu se však držela stínů a mimo dosah pouličních světel.

Kouř ji dusil a štípal v slzících očích. Běžela k policejnímu hlídkovému vozu a mávala. Když sešla z chodníku, málem upadla, protože šlápla do díry plné ledové břečky, a než se vyhrabala ven, měla plné boty vody. Hlídkový vůz zpomalil a policista stáhl okénko. Baterkou jí posvítil do obličeje.

„Držte ruce tak, abych na ně viděl...“ nařídil řidič. „To jste vy, doktorko Fallonová? Máme hlášení o pokusu unést vozidlo.“

„Opravte to na dva pokusy,“ opáčila.

Zhasl baterku, ale Diana zůstala ještě chvíli oslněná. Několikrát mrkla, než poznala policisty.

„Je v mém autě,“ hlásila a ukázala přibližným směrem. Dala jim své klíče a rychle vysvětlila, jak ho nalákala na zadní sedadlo. „Nemá jednu ruku, je vyděšený, má bolesti a možná je na drogách nebo opilý. Má zbraň a střílel.“

„Nebezpečná kombinace,“ poznamenal policista na sedadle spolujezdce. „A co vy? Jste v pořádku?“

„Ale jo. Jenom mokrá a zmrzlá. Se mnou si nedělejte starosti.“

„Zůstaňte tady, mimo dostřel.“

Diana byla ráda, že to může dál nechat na nich. Slyšela, jak řidič volá ambulanci a jede pomalu k jejímu vozu. Diana opustila jízdní dráhu, schoulila se pod borovicí a pozorovala scénu osvětlenou pouličními lampami.

Policisté zastavili kousek od jejího vozu, otevřeli dveře, vytáhli zbraně a dveře vozu použili jako štíty. Viděla řidiče, jak sahá po mikrofonu. Objala si rukama tělo a kroutila prsty v botách. Ty boty nebyly dobrá volba pro podupávání ve sněhu.

„Tady policie. Vyhodte pistoli z okna a zvedněte...“ – tady na okamžik zaváhal – „zvedněte ruce tak, abychom je viděli.“

Diana čekala a sledovala svůj vůz. Nic. Policista zopakoval rozkaz.

„Nenuťte nás, abychom si pro vás došli,“ dodal. „Nechceme, aby někdo přišel k úrazu.“

Nic.

Dva příkrčení policisté se pomalu blížili k jejímu autu, každý z jedné strany, před sebou v natažených rukou drželi zbraně. Diana mhouřila oči a snažila se rozeznat vnitřek auta. Na tuto vzdálenost neviděla nic. Přitiskla se k borovici, částečně kvůli zimě, částečně, aby ze sebe udělala menší terč.

Policisté došli k autu a posvítili baterkami dovnitř. Okamžik váhali, pak jeden namířil dálkové ovládaní zámků. Přes hluk ohně a větru nemohla cvaknutí zámků slyšet. Uviděla, jak jeden otevírá zadní dveře, sahá dovnitř a zvedá zbraň. Domyslela si, že ten kluk na jejím zadním sedadle ztratil vědomí.

Sanitka dorazila chvíli poté, co policisté zajistili její vůz. Došla k němu a postavila se vedle policistů, kteří čekali, až zdravotníci opatrně vytáhnou chlapce a položí ho na nosítka. Se zavřenýma očima a uvolněným obličejem vypadal tak mladě, ještě mu zdaleka nebylo dvacet, a čekal ho zbytek života bez pravé ruky. Najednou jí ho bylo líto – teď, když už policie zajistila jeho zbraň.

„Znáte ho?“ zeptal se jeden z policistů. Diana měla dojem, že se jmenuje Ben. Třicátník, byl zhruba o deset let starší a o deset kilo těžší než jeho partner. Jak byli zachumlaní v zimních kabátech a na uších měli klapky, byli si hodně podobní.

Diana zavrtěla hlavou, znovu se podívala na chlapcův obličej. „Předtím jsem ho nikdy neviděla.“

„Nějakej chlap – Shawn Keith – nás zavolal,“ ozval se druhý policista. „Říkal něco o ženě v nesnázích. Neřekl, že jste to vy, doktorko Fallonová.“

„Keith možná nevěděl, že jsem to já. Ten kluk se nejdřív pokusil zastavit jeho.“

Zatímco se ho zdravotníci z ambulance snažili stabilizovat pro převoz do nemocnice, Diana policistům popsala podrobnosti svého střetu s mladíkem.

„Měla jste štěstí, že měl jen jednu ruku. Tihle grázlové jsou

nebezpeční. On nejspíš vařil ten perník a vyhodil přitom do
luftu celej dům.“ Policista kývl směrem k ohni.

Diana o tom pochybovala. Ať vařil ten metamfetamin kdo-
koliv, výbuch ho téměř jistě zabil. Ovšem bylo vysoce pravdě-
podobné, že ten kluk s tím nějak souvisí.

„Můžete mě hodit do kriminalistické laboratoře?“ požádala
Diana. „Chci, aby moji lidé z forenzního zpracovali můj vůz,
až se sem budeme moct vrátit.“

„Jistě, samozřejmě.“ Oba se podívali směrem k ohni, jako by
si až teď vzpomněli na oheň i rozkaz k evakuaci. „Raději odtud
vypadneme.“

Vyprovodili ambulanci, z kufru Dianina auta vyzvedli její
zavazadlo a všichni tři se nasoukali do policejního vozu. Diana
byla ráda, že kufřík nenechala na zadním sedadle, kde by byl
teď celý od krve. Cestou ji oba střídavě kárali, že uprostřed zimy
nemá v Severní Karolíně na autě zimní pneumatiky.

Vysadili ji před vchodem do kriminalistické laboratoře. Dia-
na se na ně usmála a poděkovala jim. Byla ráda, že se už zbavila
jejich vtipkování. Žaludek měla ještě stažený z toho, jak ji pro-
budil požár, a ze strachu vyvolaného klukem mávajícím pistolí.
Místo aby šla nahoru do laboratoře, obešla budovu ke vchodu
do Přírodovědného muzea Poříčí.

Chanell Napierová, šéfka muzejní bezpečnosti, měla noční
službu a otevřela dveře dřív, než Diana stačila vylovit klíč.

„Studená noc tam venku, doktorko Fallonová,“ poznamenala
štíhlá žena s kulatým obličejem, když Diana vstupovala. „Co
tu děláte tak pozdě?“

Diana jí popsala výbuch v domě poblíž jejího bytu a příkaz
k evakuaci. Vynechala únos auta, protože se cítila příliš unavená
na otázky, jež by bezpochyby následovaly.

„Ach, ne. Nebydlí v těch domech studenti z Bartramu?“

Diana přikývla. „Zbytek noci budu ve své kanceláři.“

Juliet Priceová z Vodního světa, jež spravovala sbírku moř-
ských mušlí, přicházela halou ke dveřím. Se svou plavou kšticí
a štíhlou postavou vypadala jako žebračka nebo jako lesní skří-

tek. Hrabala se v kabelce, a když došla k Dianě a Chanell, vytáhla klíčky od auta.

„Děláte dlouho do noci,“ poznamenala Chanell.

„Nepotřebuju dlouho spát.“ Juliet pokynula Dianě a Chanell a spěchala k velkým dvoukřídlovým dveřím

„Je chudinka nějaká ustrašená, že?“ poznamenala Chanell.

„Juliet je nesmělá,“ odpověděla Diana. „Ale svou práci dělá dobře.“ Diana se podívala na hodinky. „Taky by se mi líbilo, kdybych nepotřebovala dlouho spát. Nevolejte mi, pokud nebude muzeum hořet.“

„Jasně.“

Diana prošla velkými dvojitými dveřmi do východního křídla ke své soukromé konferenční místnosti, kterou měla vedle kanceláře. Čekala, že jí každou chvíli zazvoní mobil. Nezazvonil. Sundala si mokré boty a ponožky a natáhla se na čalouněnou pohovku. Přes opěradlo byla přehozená Frankova hnědá semišová bunda. Vzala ji a složila si ji jako polštář. Byla z ní cítit jeho kolínská. Byl pryč pouhé tři dny, sledoval stopu zpronevěry do Seattlu, a jí se zdálo, že už je to aspoň měsíc.

Frank byl jako skála – vždy rozumný, vždy logický a vždy milující. Zauvažovala o tom, že by mu zavolala, ale on pravděpodobně spal – nebo možná hrál s přáteli, místními detektivy, poker. Zeptal by se jí, jak se má, a ona by odpověděla, že to byl pěkný den, ale zítřek nebude vůbec pěkný. Zítra bude muset identifikovat spálená těla. Frank by vyjádřil pochopení a řekl něco správného – jaké mají mrtví štěstí, že za ně mluví ona, a také by jí řekl, že se vrátí, jak jen to bude možné. Přála si, aby tu byl teď. Frank ji rád objímal a ona ho tu chtěla mít, aby ji zahrál. Popadla přehoz na kraji pohovky, přetáhla si ho přes prochládlé nohy a usnula uprostřed imaginární konverzace.

Probudila se s leknutím. Tentokrát ne kvůli výbuchu pod okny, ale kvůli mobilu, jenž vybroval a zvonil jí v kapse. Vylovila ho a podívala se na svítící displej, než ho otevřela a přiložila k uchu.

„Náčelníku Garnette,“ řekla a doufala, že nezní příliš ospale.

„Asi víte, proč volám.“

V devět hodin ráno byl ranní vzduch stejně studený jako před svítáním, když Diana prchla ze svého domu. Nebe bylo šedobílé, žádné slunce. Stála po kotníky ve sněhu za žlutou páskou označující místo činu, která se táhla kolem vyhořelé skořápky domu, jenž byl středem nočních událostí. Na rozdíl od jiskřivé bílé pokrývky před jejím domem, tady byl sníh jako ošklivá šedočerná deka. Ve vzduchu byly cítit chemikálie, kouř a mokřý popel.

Z domu zbylo málo – kamenné základy, pár ohořelých trámů, zkroucené vodovodní trubky, rozbité a zčernalé kusy keramiky z armatury, pozůstatky cihlového krbu, kus ohořelé podlahy visící nad zčernalou jámou se sutí, jež bývala sklepem. Rozeznávala zčernalá, pokroucená těla rozházená mezi troskami, jako kousky podivné skládačky tvořící tajemný obraz. Bála se příštích několika dnů.

„Šéf hasičů mi řekl, že ve sklepe vybuchla laboratoř na pervitin.“ Náčelník Garnett, dobře oblečený jako vždy v tmavě hnědém svrchníku, stál vedle Diany, přehlížel rumiště a potřásal hlavou. „Nahore v té době pořádali večírek. Dům si pronajala parta studentů.“

Douglas Garnett, náčelník detektivů, byl Dianin bezprostřední nadřízený v její funkci ředitelky Rosewoodské kriminallistické laboratoře.

„Kolik lidí bylo uvnitř? Víte to?“ zeptala se ho.

Před obličejem se jim při výdechu vytvořil oblak páry. Diana přestávala cítit svůj nos.

„To nám budete muset říct vy.“ Na delší dobu se odmlčel. „Sousedí říkají, že celý večer se odtamtud ozývala hlasitá muzika. Viděli tu mládež u předního i zadního vchodu. Mám strach hádat, kolik jich bylo.“

„Panebože,“ zašeptala Diana.

„Přežilo jen pár. Děcka, která byla venku na dvoře, když to bouchlo. Všichni mají těžká zranění, ale jsou naživu. Zatím je nejlepším zdrojem informací ten kluk, který vám chtěl sebrat auto. Je v nejlepším stavu ze všech. Pokud vím, už je zpátky z operačního sálu. Chci s ním mluvit, jak se dostanu odtud.“

Dianě začal do kabátu lemovaného beránkem pronikat chlad. Pokrčila kolena a třela si ruce v rukavicích. Garnettovi zima zřejmě nevadila. Stál s rukama v kapsách a prohlížel si vypálený dům.

„Obvolal jsem všechny pathology v okolí – Rankina, Pilgrima, Webbera – tohle musíme zvládnout rychle. Spousta rodičů volá a ptá se, jestli jsou mezi oběťmi jejich děti.“

Někdo nahodil generátor, a když se Diana podívala o kousek dál, právě tam stavěli pitevní stan, kde bude s dalšími pathology pracovat. Bílým plátnem zahalená konstrukce zabírala celý přední dvorek prázdného domu s nápisem NA PRODEJ, což znamenalo dobrou volbu místa.

Zaměstnanci města rychle budovali forenzní městečko. Po blíž stanové pitevně nastavěli modrobílé přenosné záchody. Velitelské stanoviště bylo v malém obytném přívěsu na příjezdové cestě. Na ulici zaparkovali mrazírenský trajler, aby bylo kam ukládat těla, důkazy a přístroje. Forenzní komplex vypadal draze a Diana to taky řekla.

„Musíme dovézt přenosné rentgeny a další přístroje, abychom mohli dělat svou práci. Všechno se to dá udělat v některé z nemocnic za mnohem míň peněz a bez rozčilování.“

„Dobrá publicita je k nezaplacení.“ Garnett ukázal hlavou směrem k místním médiím a těm z Atlanty, jež si stavěla vlastní stanové městečko na trávníku naproti přes ulici. „Není nad to vidět své vůdce, jak okamžitě konají.“

„Jo, asi jo.“ Dianinu pozornost upoutal list z kotoučové pily zahrabaný ve sněhu u kmene tlustého dubu. Přidřepala si k němu. Garnett jí nahlížel přes rameno. Diana vytáhla z kapsy kabátu plastový sáček plný oranžových značkových vlaječek.

„Co to tam máte?“ zeptal se Garnett.

Diana zapíchla vlaječku do sněhu vedle kotouče. „Ta červená barva na hraně tady... Myslím, že je to zmrzlá krev.“

Když se chystala vstát, všimla si za kotoučem čehosi jiného, pokrytého tenkou vrstvou sněhu, ale svým tvarem nezaměnitelného. Umístila další vlaječku vedle druhého objektu a vstala.

„Je to ruka?“ zeptal se Garnett.

„Je. A myslím, že vím, komu patří. Tomu klukovi, co chtěl moje auto. Vypadá to, že kotouč přiletěl z místa výbuchu a zasáhl jeho zápěstí. Vypadá to na čistý řez. Kdyby byl při jasném vědomí a vzal svou ruku s sebou, myslím, že by se mu dala přišít zpátky.“

Garnett chvíli mlčel a jen se zamračene s pokleslými koutky díval na ruku. „Aspoň je naživu,“ řekl nakonec.

Diana se podívala na spáleniště. „Aspoň to,“ zašeptala.

Pečlivě ustupovala ve vlastních stopách od stromu a vrátila se na cestu. Hned vedle stanu médií stavěli zelenobíle pruhovaný plátěný přístřešek. Další média? Stanové městečko se dál rozrůstalo. „Kdo je to?“

„Místní církevní spolky stavějí stan, aby vás lidi udržely při životě sendviči a kafem. Něco jako stanoviště občerstvení.“

Diana zakroutila hlavou a podívala se mu do očí. „Víte, Garnette, tohle nám začíná přerůstat přes hlavu. Vymkne se nám to z rukou.“

„Musíme dát pozor, aby k tomu nedošlo.“ Pokývl směrem k novému stanu. „Je to tam taky kvůli rodičům. Uvažte, že každý, kdo se nebude moct spojit se svým potomkem, přijede sem. To jim poskytne místo, kde si budou moct sednout a počkat, a taky někoho kromě nás, s kým si budou moct promluvit.“

Diana uznala, že to není tak špatný nápad. „Co lidi, kteří bydlí tady v těch domech?“ Mávnutím ruky opsala domy v sousedství. „Budou se chtít vrátit domů.“

„Většina lidí, kteří bydlí v téhle ulici, se už mohla vrátit. Domy v sousedství výbuchu byly poškozeny a jejich obyvatelé zůstanou v hotelích, dokud se nebudou moct vrátit. Rozmístíme tu kordon a policisté budou držet lidi mimo místa, kde budete pracovat.“

Diana pořád nesouhlasila se způsobem, jak město s tou tragédií zachází. Bylo však rozhodnuto. Starosta miloval dobrá představení. Vypadalo to, že tady bude jedno mít. Místo aby se dál dohadovala, obrátila se opět k místu činu.

„Po tom, co zbylo v tom domě z podlahy, nebudeme moct chodit. Budeme tam muset udělat rošt z prken a ty ukotvit mimo...“

Okolní hluk vzrostl o několik decibelů. Diana se odmlčela a rozhlédla se. Policejním kontrolním stanovištěm projížděla řada vozidel. Bílou dodávku znala. Ta patřila její kriminalistické laboratoři. Spolu s dalšími dvěma auty zajela k chodníku před sousedním domem. Poslední vozidlo v řadě patřilo požárnímu vyšetřovateli. Diana v duchu zasténala. Zaparkoval přes ulici naproti ostatním a zajel přitom na dvorek, aby nechal ulici volnou. Noví příchozí přitahovali média jako mrtvola mouchy.

Diana chtěla Garnettovi říct, že se tu schyluje k potížím, ale zůstala zticha. Nemohla s tím nic dělat. Marcus McNair byl koneckonců požární vyšetřovatel. Měl právo být na místě činu. Jenže Garnett měl zřejmě své vlastní pochybnosti. Když se Marcus vynořil z červeného úředního vozidla a předvedl široký úsměv smečce reportérů, která se k němu hnala, mračil se Garnett tak, až mu to prohloubilo vrásky na čele a v koutcích úst.

„Tohle musím utnout,“ prohlásil a dlouhými kroky se vydal přes ulici, aby zkřížil cestu novinářům. Diana zůstala stát a čekala na svůj tým, který s kufříky obsahujícími vybavení pro ohledání místa činu vystupoval z dodávky. Poslední věc, kterou si přála, bylo dostat se mezi Marcuse a pozornost veřejnosti.

Marcus McNair chtěl její práci. Přihlásil se o ni, když město zveřejnilo záměr zřídit tým pro zpracování místa činu. Domníval se, že kladné vyřízení jeho žádosti o ředitelské místo je

hotová věc. Byl požární vyšetřovatel, jeho švagr byl vlivný radní se spoustou styků, měl atletickou postavu a hezký zevnějšek a jediný další zájemce byla civilistka, ředitelka muzea.

McNair ovšem nevěděl, že ta funkce je svázaná s funkcí ředitele muzea, kde měla být forenzní laboratoř umístěna. Nevěděl o všech těch politických opičárnách, které vymysleli starosta a policejní komisař, aby Dianu donutili přenechat jim místo v budově oplátkou za snížení přemrštěného zdanění muzea. Nevěděl, že ředitelka muzea je bývalá vyšetřovatelka porušování lidských práv, specialistka na ohledání místa činu a mezinárodně uznávaná forenzní antropoložka. Soudě podle jednání, kterým Dianu častoval při každém setkání – výsměch, sarkasmus nebo prosté ignorování – musel pro něj neúspěch v boji o místo být velkou ránou.

Diana přivítala svůj tým a ignorovala rozhovor, který Garnett a Marcus vedli s médii. David, Jin a Neva se zastavili, položili kufříky a přehlíželi scénu před sebou. Všichni byli zachumlaní do zimních, tmavě modrých bund se žlutým nápisem OHLEDÁNÍ MÍSTA ČINU. Kromě Jina měli pletené čepice a pohorky.

Jin byl prostovlasý a na nohou měl botasky. Pracoval jako forenzní specialista v New Yorku a během posledních týdnů se pokoušel neustále dokola vysvětlovat, že toto není žádná zima, že nemají ponětí o tom, co je studené počasí. Jin chtěl nějakou dobu žít v menším městě a Diana byla ráda, že ho získala. „Nenávidím oheň,“ zabručel. „Opravdu ho upřímně nenávidím.“ Na černé vlasy si nasadil plastovou čepičku, kterou měli na Dianino přání nosit na místě činu.

Neva si zastrčila pramen hnědých vlasů pod pletenou čepici a nasadila si taky plastovou čapku. „Lidi už volají mým rodičům, protože vědí, kde dělám, a chtějí vědět, kdo umřel. Je to prostě hrozné.“ Neva přešla k forenznímu týmu od rosewoodské policie.

Davidovy oči se na okamžik setkaly s Dianinými. Věděla, co si myslí. Velice to připomínalo život, který zanechali za sebou.

David pracoval s Dianou pro charitativní organizaci World Accord a po celém světě zkoumali dodržování lidských práv. Viděli příliš mnoho spálených těl.

„Nejdřív zpracujeme plochu kolem domu. Pár věcí, co jsem objevila, jsem označila,“ oznámila Diana a ukázala na oranžové vlaječky – tiché strážce hlídající uříznutou ruku a kotouč pily. „Pracujte zvenku dovnitř. Až si vyčistíme cestu k domu, budeme muset postavit lešení nad podlahou. Ta není stabilní.“

Diana mrkla na Marcuse. Dalo se čekat, že do toho bude chtít mluvit. Šli s Garnettem směrem k nim, a Marcus přitom působil dojmem, že se naporuje. Právě kvůli tomu afektovanému, samolibému úšklebku mu Diana z Neviny tašky podala koupací čepici. Když se na ni podíval, jeho výraz se úplně změnil.

Marcus McNair se na Dianu zamračil, když mu podávala igelitovou čepici. „To chcete, abych se sprchoval?“ zeptal se a chraplavě se zasmál.

Soudíc podle jeho výrazu po něm mohla stejně dobře chtít, aby si kolem hlavy omotal hada. Z dobrých zdrojů věděla, že ho mnoho žen považuje za okouzlujícího. Ona ho považovala za otravného.

„Pokrývka vlasů má ochránit místo činu. Nechceme ho ještě víc kontaminovat.“

Dianin tým se na McNaira křenil. Hodil okem po médiích.

„Nemyslím, že to budu potřebovat.“

Diana věděla, že nikdy nepřipustí, aby se někde objevila jeho fotka s koupací čepicí na hlavě. Jen ho chtěla vidět, jak ji odmítá, současně se cítila provinile, že ho do toho nutila.

„Tak co tu máme?“ zeptal se rychle.

„Forenzní tým vyčistí cestu k domu,“ odpověděl Garnett.

„Až to bude hotové, musíme postavit nízké lešení nad troskami domu.“ Při řeči gestikuloval, jako kdyby to lešení stavěl.

„No, myslím, že se na to podívám,“ začal McNair. „Možná ani nebudeme muset stavět nic...“

Garnett ho přerušil. „Už bylo rozhodnuto. Pokud nechcete pomoci vyčistit cestu, pak zůstaňte mimo, dokud nebudete mít přístup k místu činu.“

Dělo se tu ještě něco, jakýsi spodní proud nepřátelství, kterého si Diana dosud nebyla vědoma. Zřídka kdy viděla Garnetta

mluvit s někým tak úsečně. Ať už to bylo cokoliv, nechtěla, aby se do toho namočil její tým. Mimoděk couvla.

„Hele, koukejte, Garnette,“ řekl McNair. „Požárníci byli na místě první a převzali dohled nad situací. Já pracuju pro hasičský útvar, ne vy. Vyšetřuju tady podezřelý požár. Tohle je moje hřiště a já tu velím. Vy mi akorát máte jít z cesty.“ McNair povystrčil bradu, jako kdyby Garnetta vyzýval, ať ho praští.

Diana se podívala po reportérech, jestli si toho některý všiml. Ti mezitím obklopili Lynn Webberovou a měli plno práce. Objevil se však Whit Abercrombie, koroner okresu Rose. Mrkl na Dianu.

„Ne. Myslím, že tu velím já,“ prohlásil Whit. McNair se otočil k nově příchozímu právě v okamžiku, kdy ho Whit plácl do zad. „Tyhle hovory už máme za sebou. Není rozhodující, kdo je první na místě, Marcusi. Zákon státu jasně říká, že v případech, kdy došlo ke ztrátě lidského života, je to v pravomoci koronera – což budu asi já – a ten rozhoduje a kontroluje místo, kde došlo k úmrtí, dokud nesplní všechny své úkoly a je spokojen, a pak předá kontrolu dalším úředním činitelům. Nevím, proč to musím lidem pořád opakovat.“

V tmavých očích mu jiskřilo, zeširoka se usmíval a ukazoval zářící bílý chrup. Whit měl krátkou černou bradku a v této chvíli vypadal poněkud ďábelsky. Diana si pomyslela, že podobně jako Jin, i on musí být odolný proti chladu. Na sobě měl džíný a bílou bavlněnou košili a přes ni rozepnutou černou koženou bundu.

McNair měl pocit, že se proti němu všichni spikli. Diana to poznala podle toho, jak přeskakoval pohledem z Whita na Garnetta a zase zpět.

„White,“ začal McNair.

Garnett ho znovu přerušil a vysvětlil Whitovi Dianin plán. Whit přikývl.

„Zní to rozumně. Vyzvednout těla by bylo mnohem nepřijatelnější a složitější, kdyby se ta podlaha propadla.“ Whit se podíval na vyhořelý dům, jako by ho viděl poprvé, a zavrtěl

hlavou. „Ta těla musíme dostat ven co nejrychleji a co nejopatrněji. Jestli to byla pervitinová laboratoř, pak nevíme, co na nás v těch sutinách číhá. Lidi od nebezpečného odpadu už jsou na cestě z Atlanty. Postarají se o septik. Ten bude plný znečišťujících látek. Tohle celý je pořádněj průšvih a budeme potřebovat každou pomoc.“ Přitom se podíval na každého z nich a nakonec se jeho pohled zastavil na Garnettovi. „Máš představu, kolik v tom baráku bylo děcek?“

„Mí lidi dávají dohromady seznam těch, kdo se tam mohli vyskytovat. Jakmile to půjde, vyslechneme ty, kteří přežili. Uvidíme, co nám řeknou. Myslím, že tu máme jednu z největších tragédií, jaký kdy Rosewood zažil.“

„Marcusí, ty bys zatím mohl zjistit od hasičů, co vědí oni. Do domu budeš moct jít až později.“

Whitův mírný, přátelský přístup na chvíli situaci zklidnil, ale když McNair odcházel, vrhl na Garnetta nepřátelský pohled.

„Měla bych vědět, co se děje?“ zeptala se Diana, když byl McNair z doslechu.

Garnett chvílku sledoval Marcuse McNaira, jak vrstvou břecčky, která ještě zůstala na vozovce, ke svému autu.

„Radní Albin Adler se snaží zahájit vyšetřování policejního oddělení, a tak víří oblak smradu, a McNair ho zásobuje nepravdivými informacemi. Je to jenom politická blbost. Takové věci se dějí pořád a já nechci, aby to sem zasahovalo.“

Diana byla ochotná brát to jako problém, který se jí netýká.

„Adler chce kandidovat na starostu a pak na guvernéra,“ doplnil ho Whit. „A tak si sehnal všechny příbuzné, aby za něho dělali špinavou práci. Slyšel jsem, že je jich celá legie.“

Dianin tým trpělivě čekal a vypadalo to, že si řečí Garnetta a Whita nevšímají a hledají v kufřících věci, jež budou potřebovat. Ale Diana věděla, že všechno nasávají. David ty informace použije, aby nakrmil svou paranoiou, kterou si pěstoval. Jina fascinovala jižanská lokální politika a Neva to použije, aby vymámila další informace ze svých kamarádů u policejního sboru.

Diana se na ně chvílku dívala, než promluvila. Usmála se při

pomyšlení, jak ráda má své lidi. David k ní zvedl oči a zasmál se. Nechala Whita a Garnetta pokračovat v rozhovoru a soustředila se na tým.

„Tak jo, Davide a Jine, chci, abyste vyčistili stezku k domu a vymezili kolem něj pásmo, ať máme prostor na práci. My s Nevou zpracujeme prostor mimo obvodové pásmo.“

„To zvládnou,“ prohlásila Neva, „jestli potřebuješ...“ Kývla směrem k pitevnímu stanu. Tam přinesou těla a jejich části. Svou větu nechala vyznít do ztracena.

„Budu dělat tady, dokud nebudou připraveni patologové,“ odpověděla Diana. „Jdeme na to.“

Nalezené objekty označovali vlaječkami – zelenými pro předměty, oranžovými pro tělesné pozůstatky – a Jin s Davidem prohledávali široký pás od příjezdové cesty ke spáleništi. Diana s Nevou začaly prohlížet přední dvůr od ulice k domu.

Většinu suti tvořily kusy dřeva a šindelů z domu. Kromě krve, pocházející zjevně od obětí, jež byly v okamžiku výbuchu před domem, nenašla zpočátku ani ona ani Neva žádné lidské pozůstatky.

Diana právě zapichovala zelenou vlaječku vedle čehosi, co bylo zřejmě noha od židle, když uslyšela své jméno. Vstala a uviděla patoložku Lynn Webberovou, jak na ni mává z cesty.

Neva se opodál natahovala pro něco, co viselo na větvičce malého javoru.

„Nevo, musím jít...“

Neva předmět vzala – Dianě to připadalo jako kousek látky – vložila do sáčku s popiskem a vedle stromku zapíchla žlutou vlaječku. Žlutá znamenala „prohlédnout pozorně“.

„Jistě, tohle zvládnem,“ ujistila Dianu.

„Nevo, vím, že je toho tady hodně, ale potřebuju, aby, až tu skončíte, jeden z vás zpracoval moje auto. Je zaparkované před mým domem.“

„Tvoje auto? Co se stalo?“

Správně, pomyslela si Diana, *oni to nevědí*. Neřekla jim o klukovi s pistolí.

„Někdo se pokusil včera v noci unést moje auto.“

„Cože?“ Neva zůstala stát s otevřenými ústy. Podívala se na spáleniště, kde stále ještě byla ohořelá těla, a řekla. „Tohle všechno, a ty sis ještě musela poradit s únoscem?“

Diana jí to stručně vysvětlila a mávnutím ruky zahнала její obavy. „Nakonec to dobře dopadlo.“ Což byla pravda, ale chlapec s krvavým pahýlem ruky ji pronásledoval ve snu, když se jí podařilo usnout na těch pár hodin, které urvala před Garnettovým telefonátem.

Diana se ve vlastních stopách vrátila k Lynn Webberové, která se třásla zimou v semišovém kabátě. Proti jejím blond vlasům vypadaly bílé klapky na uších jako sněhové koule. Její světle hnědé plátěné kalhoty se do tohoto počasí naprosto nehodily, podobně jako kožené módní kozačky na pětcentimetrových podpatcích.

Lynniny tmavé oči vypadaly zasmušile. „Jak moc špatné to je?“

„Je to zlé. Garnett se snaží zjistit, kolik studentů tu vůbec bylo. Zřizují si velitelské stanoviště vedle pitevního stanu.“ Diana na Lynn mávla, ať jde první.

„Allen Rankin a Brewster Pilgrim čekají támhle v tom stanu.“ Webberová ukázala na zelenobíle pruhovaný stan. „Nabídli jim tam horký kafe.“

„To zní lákavě.“ Diana se usmála a šla s Webberovou do stanu s pohoštěním.

„Víš,“ pokračovala Webberová, „naše místní nemocnice jsou na tohle líp vybavený. Mám pocit, jako bych utekla s cirkusem.“

„Mně to nevykládej. Náš starosta se zřejmě chce zviditelnit, a tak musí ukázat, že je vždycky pánem situace.“

Lynn Webberová pokrčila rameny. „Možná má pravdu. Lidi mají sklon myslet si, že nic neděláš, pokud tě nevidí, jak to děláš.“

„No, tady mají místa v první řadě.“

Jak šly s Lynn tou břečkou, prohlížela si Diana dav shromážděný za policejními zátarasy. Auta byla zaparkovaná až na konec

ulice. Příliš mnoho lidí, pomyslela si. Všichni nemohli přijít o své děti.

„Ti čumilové se jen snaží zahlédnout něco senzačního,“ utroušila Lynn, jako by četla Dianě myšlenky. „Já aspoň doufám, že tolik lidí nepřišlo o své blízký.“

Když se přiblížily k davu přihlížejících, začala Diana rozeznávat ustarané rodiče a přátele. Prozrazoval je výraz beznaděje a strachu. Pitomcům a lidem s morbidními sklony se leskly oči očekáváním, když se snažili získat výhled na spáleniště v dálce. Nějaký člověk s kamerou se pokoušel podlézt provazy a policista ho strčil zpátky.

„Všichni ti lidé...“ šeptala Lynn.

Diana se vyhýbala pohledům a byla ráda, když proklouzla do stanu s občerstvením. Jeden mladý policista byl právě na cestě ven s podnosem kelímků s kávou pro policisty hlídající venku. Když je míjel, kývl na ni.

Kromě patologů bylo ve stanu jen pár lidí. U jedné stěny stál dlouhý stůl s kávovarem a množstvím sladkého pečiva. U stolu obsluhovaly čtyři ženy a rozdávaly plastové vidličky a polystyrenové kelímky s kávou. Když Diana s Lynn vstoupily, zvedly oči a rovnou začaly plnit dva kelímky kávou. Vedle vchodu chystala jakási policistka stůl. Diana usoudila, že tady bude místo pro rentgenové snímky, kartáčky na zuby, kartáče na vlasy a ostatní předměty, které mohly obsahovat DNA a další stopy, jež by mohly pomoci identifikovat oběti. Diana policistku neznala. Domnívala se, že zná všechny příslušníky sboru, ale zřejmě v poslední době přijali další lidi.

Mladá žena vypadala jako čerstvá absolventka akademie. Vlastně podle hladkého obličeje vypadala spíš na středoškolačku. Z nákupní tašky vytahovala krabice s uzavíratelnými sáčky různých velikostí do mrazáku a skládala je na stůl.

Lynn Webberová ji minula a šla si pro připravený kelímek s kávou, ale Diana se u stolu zastavila.

„Ahoj.“ Doufala, že to znělo přátelsky. „Jsou ty sáčky všechny pro předměty ke srovnávání vzorků DNA?“

„A vy jste kdo?“ otázala se mladá žena, aniž by zvedla oči od své práce.

„Promiňte.“ Diana zvedla odznak, jenž jí visel kolem krku. „Jsem Diana Fallonová. Vedu kriminalistickou laboratoř tady v Rosewoodu.“

Žena vzhlédla a upjatě se usmála.

„Ano. Mám posbírat vzorky od rodičů.“

„Plastové sáčky jsou dobré pro převoz důkazů,“ vysvětlovala Diana. „Ale pro skladování není plast vhodný pro všechny důkazy. Přinesu vám nějaké sáčky určené pro důkazy...“

„Můj seržant mi řekl, že mám použít tyhle.“ Její hlas byl odměřený. Přerušila oční kontakt a pokračovala ve vyskládávání plastových pytlíků.

„Kdyby rodiče dovezli mokrou osušku, pak...“

„Dělám, co mi řekne můj seržant.“

„Samozřejmě. Omlouvám se, že jsem vás s tím obtěžovala.“ Diana vytáhla telefon z kapsy, otevřela ho a zavolala Garnetta.

„Náčelníku Garnette, chci, aby důkazy shromážděné od rodinných příslušníků byly uloženy v sáčkích na důkazy z naší laboratoře, a potřebuju, abyste promluvil se seržantem, který to má na starosti, aby změnil rozkaz, co dal policistce na místě činu.“

Diana se odmlčela. Policistka se na ni podívala vytřeštěnýma očima. Sedla si a rozmrzele vydechla.

„Jsem v kávovém stanu, nebo jak tomu říkáte. Policie tu chystá stůl, kde se budou přijímat vzorky.“

Diana se znovu odmlčela a naslouchala Garnettovi. „Říkala jsem jí to. Jenže ona velmi dbá na poslušnost velení.“ Diana podala telefon policistce. „Je to náčelník Garnett. Chce s vámi mluvit.“

Mladá žena si váhavě vzala telefon, pozdravila a přitom sledovala Dianu.

„Seržant Davis mi řekl...“ Na okamžik se odmlčela. „Ano, pane,“ řekla a vrátila Dianě mobil.

„Pošlu sem někoho s těmi správnými sáčky a krabičkami.“ Diana začala vyťukávat číslo Nevina mobilu. Řekla Nevě, co

potřebuje, a omluvila se jí, že ji odvolává z místa činu. Diana se domnívala, že podobným problémům by se dalo vyhnout, kdyby pro policii uspořádala pár přednášek o sběru důkazů. Ta se tomu bránila, ale ona si o tom s Garnettem znovu promluví.

Diana se usmála a policistce poděkovala, ale byla si vědoma toho, že přítelkyni nezískala. *No fajn*, pomyslela si, *nikdy nebudu mít s policajty dobré vztahy*.

V rohu seděli na skládacích židlích patologové Pilgrim a Rankin a popíjeli z kouřících polystyrenových kelímků. Zamávala jim a vydala se za nimi. Zabarikádovali se skládacími židlemi, na nichž měli položené nohy. Působili uvolněně, ale mračili se. Rankin volal mobilem a Lynn opodál popíjela kávu a tvářila se pobaveně. Když šla kolem, podala Dianě kelímek.

„Dobrý kafe,“ poznamenala Lynn a zašklebila se na Dianu. „Tys byla tak milá. Já bych ji roztrhla jako hada.“

„Ona jen dělá, co jí řekli. Vždycky mě překvapí, jak mě nikdo neposlouchá.“

Lynn se zasmála tak, že to znělo skoro jako hihňání. Přitáhly si židle a posadily se naproti Rankina a Pilgrima.

„Zrovna jsem dotelefonoval s Whitem,“ oznámil Rankin a mobil si zavěsil za pásek. „Myslí si, že by tam mohlo být kolem třiceti těl.“

Diana stála v chladném pitevním stanu u lesklého stolu z nere-zové oceli. Dívala se na chomáč plavých vlasů, jež držela pohromadě spona hrající všemi barvami. Vlasy a kousek kůže visely na úlomku kosti lebeční z pravé strany hlavy.

Výbuchy a ohně jsou podivné. Všechno zničí nebo spálí na uhel, ale občas se objeví překvapující anomálie, jako krásný pramen plavých vlasů – téměř netknutý, který výbuch nějak vymrštil spolu s kůží a kouskem kosti.

Diana změřila velikost a zakřivení kosti a pak to Jin vyfotografoval. Jin byl pro tuto práci dobrým asistentem. Nejen proto, že měl upřímný zájem o problematiku DNA a byl šikovný, ale hlavně proto, že i za nejhorších okolností vypadal spokojeně. Ve stanu by bylo smutno, kdyby tam nebyl on, ale jen Diana, patologové, policisté a spálená těla.

„Spousta kořínků s DNA,“ pochvaloval si Jin a pinzetou vytahoval vzorky vlasů s kořínky z kůže. Na rovných černých vlasech měl zelenou chirurgickou čapku, na sobě zelené návleky a navzdory nízké teplotě ve stanu krátké rukávy. Diana mu záviděla jeho schopnost snášet chlad. Ona sama byla zachumlaná a mrzla. „Víte, kdybychom měli naši vlastní DNA...“

„Já vím,“ přerušila ho Diana, ještě než stihl odříkat další petici za laboratoř DNA. Jí osobně se ten nápad líbil, ale Jinovi to neřekla, protože by začal objednávat přístroje.

Problém byl v tom, že Rosewood nechtěl utrácet peníze za laboratoř DNA. Diana měla podezření, že čekají, že ona jednu

zřídí z muzejního rozpočtu. Koneckonců muzeum, které nepatřilo ke kriminalistické laboratoři, mělo svou vlastní laboratoř DNA – a byla přesvědčená, že podle nich to je další zbytečná laboratoř. Pravda, kdyby dost přiškrtla výdaje, mohla by být laboratoř DNA finančně soběstačná. Ale ani to nechtěla říct Jinovi.

„Ty chceš zřídit laboratoř DNA?“ ptala se Webberová. Diana vzhledla a uviděla, jak Lynn klade na váhu nějaký orgán – vypadalo to jako srdce.

Podívala se na Jina, který upíral prázdný pohled na podlahu. Přesně jak se domnívala, on Lynn navedl.

„Jin by ji chtěl.“ Diana se vyhnula přímé odpovědi a doufala, že to Lynn nechá tak.

„Ta by si pravděpodobně na sebe vydělala,“ poznamenala Lynn a zvedla orgán z váhy. Diana se na ni zamračila. Lynn jí odpověděla úsměvem.

„Asi ženské,“ usoudila Diana nad pozůstatky na svém stole. „Velmi malá lebka.“ Podívala se znovu na vlnitý pramen blond vlasů a dotkla se ho rukou v rukavici. „A taky je to ženský účes a sponka.“ Zaznamenala informaci do formuláře.

Jin zabalil malý kousek někoho, kdo byl ještě včera naživu, označil ho a položil na vozík. Ten pak odvezou a věci na něm uloží v mrazírenské části přívěsu. Uložil vzorek s kořínky vlasů a vzal si další krabičku s částmi těla určenými k prozkoumání. Byla v ní ta oddělená ruka.

„To je divné,“ zabručel Jin. „Dokonce není ani spálená.“

Jako by na nějakou okultní narážku, vzhledl Rankin zrak od rentgenového snímku, který zkoumal na prosvětlovacím stole. „Slyšel jsem dobře, že se vás pokusili včera unést v autě?“ zeptal se. Diana se zarazila, protože všichni v doslechu se zastavili a zírali na ni. Pracovali už tři hodiny a moc toho nenamluvili, kromě věcných poznámek – Lynn Webberová poznamenala, že její oběť zemřela okamžitě, a Rankin zase, že ta jeho se možná nadýchala kouře, ale že si není jistý. Trochu řečí bylo vítaným rozptýlením a odpočinkem.